

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 46190-11-16 אעידן נ' פיתויים בע"מ

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

התובע: דקל אעידן

נגד

הנתבעת: פיתויים בע"מ, ח.פ. 512538943

פסק דין

לפניי תביעה על סך 12,000 ₪ הנוגעת להפרת הוראות חוק התקשורת (בזק ושירותים), התשמ"ב – 1982 (להלן – "החוק").

טענות הצדדים

1. עיסוקה של הנתבעת הוא ממכר בגדי נשים תחתונים. לטענת התובע, אף כי מעולם לא פנה לנתבעת, וממילא לא אישר לה לשלוח אליו דברי פרסומת, בעל פה או בכתב, נשלחו אליו מטעמה מספר רב של הודעות פרסומיות. עוד לדבריו פנה לנתבעת במכתב התראה, ואולם אף בחלוף תקופה ממושכת, לא השיבה הנתבעת באופן ענייני לטענותיו ולא הציגה ראיה או הסבר מניח את הדעת לשליחת אותן הודעות. בכתב התביעה ציין התובע עשרים וארבעה מועדים (ללא ציון השנה הקלנדרית) בהם נשלחו אליו הודעות כאמור וצירף העתקיהן כנספח.

2. בכתב הגנתה טענה הנתבעת כי מספר הטלפון אליו נשלחו ההודעות הופיע ברישומיה כמספר טלפון אליו ניתן לשלוח דבר פרסומת ושייך ללקוחת הנתבעת (להלן - "הלקוחה"), אשר אישרה בחתימתה קבלת דיוור מהנתבעת. לטענת הנתבעת, המדובר בטעות אנוש של אותה הלקוחה, ויש לדחות את התביעה.

3. במהלך הדיון שהתקיים, לשאלתי, מסר התובע כי מכשיר הטלפון אליו נשלחו ההודעות אינו בידו, אך כי צילומי המסך משקפים את נוסחן המלא כפי שהתקבל בידיו. נציג הנתבעת שב ומסר כי בחלק מההודעות נכללה אפשרות הסרה - במסרון חוזר או טלפונית. לשאלת בית המשפט מסר כי כיום אפשרות ההסרה הינה במסגרת קישורית ("לינק לחיץ"), וההודעות נשלחות באמצעות "בזק" בצורה מוסדרת. עוד ציין, לגבי חלק מההודעות, כי הובן בדיעבד כי תוכן "נחתך" בצורה אוטומטית בשל מגבלת תווים. נציג הנתבעת מסר כי מעולם לא נתבע על פי חוק התקשורת, ותביעות קודמות הקשורות לנתבעת מקורן בהתנהלות קניון בו נמצאת החנות, אשר שלח בשמה הודעות פרסומיות.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 16-11-46190 אעידן נ' פיתויים בע"מ

דיון והכרעה

4. לאחר ששקלתי בדבר, החלטתי לקבל את התביעה בחלקה.

משמעות אי הצגת ההודעות באמצעות מכשיר הטלפון הנייד

5. אכן קיים קושי רב בעובדה כי התובע לא הציג את מקור ההודעות באמצעות מכשיר הטלפון הנייד, ויתכן שבנסיבות אחרות היה מקום לדחות את התביעה מטעם זה בלבד, אלא שבמקרה דנן אישרה הנתבעת עצמה את שליחת ההודעות למספר הטלפון שמסר התובע כשלו (ראה נספח ג', כמו גם הודעות מטעם הנתבעת שנשלחו לאחר הדיון). מכאן אני קובעת כי אכן ההודעות מושא התביעה נשלחו לתובע ונתקבלו בידו.

שאלת ההסכמה

6. התובע טען, וטענתו זו מהימנה עליי, כי מעולם לא הסכים לקבל דברי פרסומת מהנתבעת. ואולם הוכח לפניי, במידה הנדרשת ואף למעלה מכך, כי מספר הטלפון השייך לתובע הוא טלפון הרשום ברישומי הנתבעת כמספר אשר ניתן לדוור דברי פרסומת. במהלך הדיון הציג נציג הנתבעת את מקורו של טופס עדכון הפרטים של הלקוחה, שהעתקו צורף כנספח א' לכתב ההגנה, וממנו עולה, כי אכן קיים מספר טלפון כאמור, על גבי טופס הרשאה המאשר דיוור. ראה גם נספח ב' לכתב ההגנה – חשבונית מס של אותה הלקוחה (משנת 2013) בה צוין מספר טלפון שבמחלוקת. עוד אציין כי בטופס מילוי הפרטים צוין לאחר המילה "תאריך" "20.7.61". ישלהניח כי מדובר ביום הולדת של אותה הלקוחה (שכן בתחתית הטופס, בסמוך לחתימת הלקוחה, נכתב "תאריך" גם כן (אך לא מולא במקרה דנן). ואכן, בחודש יולי 2016 נשלח מסרון ובו אחולי "מזל טוב ליום הולדתך".

7. על כן, בנסיבות העניין, אני סבורה כי לפי מסד הנתונים אשר היה ידוע לנתבעת, פעלה זו כדיון, שכן, על פי מצב הדברים הידוע לה נשלחו דברי הפרסומת ללקוחה - אדם שהסכים לכך. בהקשר זה ראה האמור ברע"א 2983/17 קליין נ' ידיעות אינטרנט (27.6.2017), במסגרתו נדחתה בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי לאשר את החלטת בית המשפט לתביעות קטנות אשר קבע, בין היתר, כי: "אף אם אדם אחר הוא שמסר את פרטיו, יכולה היתה המשיבה להניח כי המבקש נתן הסכמתו". דברים אלה יפים גם בענייננו אנו. על כן, אף בהיעדר הסכמת התובע לכך, איני סבורה כי שליחת ההודעות אליו מהווה שיגור ביודעין של דבר פרסומת שלא בהתאם להוראות החוק (סעיף 30א(1) לחוק).

אפשרות ההסרה

8. לא די בקביעה לפיה נשלחו ההודעות לתובע בטעות על מנת לפטור את הנתבעת מאחריות. גם אם מסכים אדם לשליחת דברי פרסומת (ובנסיבות העניין עומד התובע בנעלי הלקוחה), החוק מחייב

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 46190-11-16 אעידן נ' פיתויים בע"מ

לאפשר לו לחזור בו מהסכמתו זו באמצעות משלוח הודעת סירוב, ללא תשלום, וזו תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת.

9. התובע צירף לתביעתו צילומי מסך, ולא עלה בידו להציג את מקור ההודעות. טענתה של הנתבעת לפיה צילומי המסך שהוגשו אינם משקפים את מלוא המלל שבהודעה שנשלחה מקובלת עלי. ראשית, נציג הנתבעת הותיר רושם אמין ועדותו מקובלת עלי. שנית, גרסתו זו נתמכת ממשית בנוסח ההודעות, אשר בחלקן מסתיים המסר במילה "בכפוף", שלכאורה מצביעה על כך שקיים המשך לדברים, ובחלקן נקטעה המילה האחרונה (ראה, כדוגמאות שאינן ממצות, נוסח המסרונים שנשלחו בימים 22.12.2015, 25.2.2016).

10. הנתבעת צירפה לכתב ההגנה הוכחות בכתב לפיהן לחלק ניכר מההודעות צורף בסופן הביטוי "להסרה P" (וזאת עוד טרם נודע לה כי בידי התובע אין את מכשיר הטלפון ואפשרות להצגת מקור ההודעות, דבר המחזק אמינות טענתה). נציג הנתבעת הסביר, ועדותו היתה מהימנה בעיניי, כי ביטוי זה משקף אפשרות להסרה באמצעות מסרון, ואולם, במקביל, מסר כי בחלק מהמקרים נדרש התובע להתקשר טלפונית על מנת להסיר עצמו מרשימת התפוצה. במהלך הדיון טען ב"כ הנתבעת כי לגבי חלק מההודעות "הובן בדיעבד שזה נחתך אוטומטית" (ראה דברי נציג הנתבעת בעמ' 2, ש' 15-16). אני מקבלת גרסתו זו, המתיישבת עם הראיות שהוצגו לפני בנוגע לתוכן המקורי של אותם דברי פרסומת, כמו גם עם סיום התוכן במילה "בכפוף" ללא המשך הדברים או בקטיעת המילים, כמצויין לעיל. בנסיבות אלו, אין המדובר בהפרה בידועין המזכה בפיצוי על פי סעיף י(1) לחוק, שכן מקובלים עלי דברי נציג הנתבעת, לפיהם מדובר בתקלה לה לא היתה מודעת הנתבעת בזמן אמת (ראה והשווה האמור בר"ת ק 63709-12-16 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ (1.1.2017)).

11. לאחר הדיון, לבקשתי, העביר נציג הנתבעת רשימה מלאה של ההודעות, הכוללות את מלוא תוכן המקורי.

12. א. 3 ההודעות הבאות לא כללו הסרה בכל דרך שהיא: 8.2.2016, 14.2.2016, 1.9.2016.

ב. 5 ההודעות שנתקבלו בתאריכים הבאים כוללות אפשרות הסרה באמצעות חיוג טלפוני בלבד: 5.11.2015, 23.11.2015, 22.12.2015, 28.12.2015, 14.1.2016.

ג. 16 ההודעות הבאות כוללות אפשרות הסרה באמצעות מסרון ("להסרה P"): 28.1.2016, 18.2.2016, 25.2.2016, 8.3.2016, 10.3.2016, 23.3.2016, 18.4.2016, 25.4.2016, 9.5.2016, 2.6.2016, 14.6.2016, 26.6.2016, 5.7.2016, 1.8.2016, 9.8.2016, 21.8.2016, הודעה נוספת שלא צוינה

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 16-11-46190-11 אעידן נ' פיתויים בע"מ

בכתב התביעה, מיום 19.5.2016, ולטענת הנתבעת נשלחה לתובע (הודעה 25 בכתב התשובה) – מכילה גם היא אפשרות הסר כאמור לעיל.

13. מהאמור לעיל עולה כי נוסחם המלא של שלושה מדברי הפרסומת אינו מכיל אפשרות למתן הודעת סירוב ובחמישה – ניתנה אפשרות למשלוח הודעת סירוב באמצעות התקשרות טלפונית, ולא במסרון, כך שהוראות סעיף 30א(ד) לחוק לפיהן "הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת" אינן מתקיימות. יתר ההודעות עומדות בתנאי החוק במלואן.

האם זכאי התובע לפיצוי?

14. כאמור, שמונה הודעות, שליש מדברי הפרסומת מושא התביעה, אינן מכילות אפשרות הסרה כדין. שלוש מהן אינן מאפשרות זאת כלל, חמש מתוכן – אינן מאפשרות הסרה בדרך אליה התכוון המחוקק. באשר ליתר ההודעות, השתכנעתי, במידה הנדרשת, כי נוסחן המקורי ענה על הוראות החוק בנוגע להכללת אפשרות הסרה במסרונים, ואף כי, ככל הנראה, לפחות חלק מהן אכן התקבל בידי התובע ללא התוכן המלא, אין מדובר בשליחה "ביודעין" בגינה יש לפצותו.

15. הפיצוי על פי החוק מסור לשיקול דעתו של בית המשפט, אין חובה להטילו, אם אין בו על מנת לקדם את תכליות החוק: אכיפת החוק, עידוד תביעות יעילות והרתעת הנתבעת באופן שיכווינה שלא להפרו פעם נוספת.

16. לאחר ששקלתי בדבר החלטתי, כי בנסיבות העניין, אין להמנע מפסיקת פיצוי כלל לתובע, אלא ששיעורו של זה לא יהיה מירבי. אעיר, כי התובע עצמו הגביל את סכום התביעה ל-500 ₪ לכל הודעה, אך ממילא לא מצאתי כי יש להטיל פיצוי גבוה מרף זה.

17. ככלל, הנתבעת הותירה רושם חיובי ונראה, כי היא מודעת להוראות החוק ומשתדלת להקפיד לקיימן. רוב ההפרות נעשו בסוף שנת 2015 ובתחילת 2016, ולאחר מכן, למעט במקרה אחד במהלך חודש ספטמבר 2016, עמדו דברי הפרסומת שנשלחו מטעמה בכל דרישות החוק. עוד יש לציין, כי מכתב התראה מטעם התובע נשלח ביום 21.9.2016. מאז לא נשלחו לתובע דברי פרסומת מטעם הנתבעת, או למצער – לא נטען דבר בעניין זה ונראה כי הנתבעת אכן מכבדת הודעות סירוב כאמור. עם זאת, נזכיר, כי התיקון לחוק, במסגרתו הוסף סעיף 30א, חוקק בסוף שנת 2008, כשבע שנים לפני תחילת משלוח ההודעות מושא התביעה. המדובר בפרק זמן ממושך שאפשר הסתגלות והפנמת הוראות החוק באופן מלא ויעיל יותר מכפי שנעשה על ידי הנתבעת.

18. יתכן ואם היה מדובר בהודעה בודדת, ואולי אף בשתיים או בשלוש, לא היה מקום לפסוק פיצוי כלל, ואולם, במקרה זה מדובר בשמונה הודעות ובהפרה משמעותית יחסית של החוק – העדר

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 16-11-46190 אעידן נ' פיתויים בע"מ

אפשרות להסרה, או קושי משמעותי של הנמען לשלוח הודעת סירוב, שכן נדרש ממנו להתקשר טלפונית על מנת לבצע הסרה כאמור (ראה סעיף 30א(3)(ג) לחוק; הערתי בפסקה 155 בת"ק (תביעות קטנות ת"א) 16-04-26210 **בוקובזה נ' מנקס** (30.4.2017)). אני סבורה כי יש מקום לפסוק פיצוי על מנת להכווין את התנהלות הנתבעת לעתיד, אך פיצוי זה יהא מתון, על מנת לתת ביטוי להבטיים החיוביים בהתנהלותה.

19. אעיר, כי אף התובע הותיר רושם חיובי ואף כי לא קיבלתי את עמדתו במלואה, אין המדובר בתובע שהניח תשתית עובדתית בלתי מדויקת לפני בית המשפט. הוכח, כי לפחות לגבי חלק מהמקרים) לא היתה בידו של התובע האפשרות להסיר את עצמו מרשימת הדיוור (למרות שאימצתי גרסת הנתבעת בנוגע לכך שמדובר בתקלה שאינה מזכה בפיצוי). ואולם, תביעתו בנוגע לשמונה ההודעות שלעיל – בהן הנוסח המלא אינו עומד בתנאי החוק – היא תביעה שרוי לעודד בדרך של קביעת פצוי (ראה והשווה לפסקה 10 לפסק דינו של כבוד השופט ע' פוגלמן רע"א 1954/14 חזני נ' שמעון הנגבי **סיתונית מועדון דאיה ורחיפה במצנחים** (4.8.2014)).

20. לאחר שנתתי דעתי לשיקולים שנסקרו לעיל אני קובעת כי בגין כל אחת מחמש הודעות שכללו אפשרות הסרה באמצעות חיוג טלפוני זכאי התובע לפיצוי בסך 350 ₪ ובסך הכל – 1,750 ש"ח. באשר לשלוש הודעות שלא כללו אפשרות למשלוח הודעת סירוב, אני פוסקת לתובע סך 500 ₪ בגין כל אחת מהן ובסך הכל 1,500 ₪. כן אני פוסקת לתובע הוצאות משפט בסך 500 ש"ח.

21. סך הכל תשלם הנתבעת לתובע סך 3,750 ₪. הסכומים ישולמו תוך 30 יום ממועד קבלת פסק הדין בידי התובעת, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום הגשת התביעה ועד למועד התשלום המלא בפועל (21.11.2016).

22. ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 15 יום ממועד קבלת פסק הדין בידי הצדדים.

23. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ב' אלול תשע"ז, 24 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.

שלומית בן יצחק, שופטת

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 46190-11-16 אעידן נ' פיתויים בע"מ